

A szoknya, ha libben

A táncosnőknek nincs könnyű élete. Különösen, ha olyan csodálatos átváltozásokra képes, mint én, és ezért folyvást boszorkánysággal gyanúsítják. Holott ilyesmiről szó sincs! Csak betipegek a színre holland táncosnőként, és szoknyámat a nyakamba kapva egy mozdulattal léghajóvá változom. De mit tegyek, ha egyszer trükk marionettnek teremtettek?

A 20. század hajnalán, a Korngut-Kemény családban születtem, ahol a bábjáték hagyományának számított.

Készítóm édesapjától tanulta mesterségét, és ő is továbbadta fiainak. Mindannyian a Nagypapától örökölték a játék örömét és a színház szeretetét. Biztosan ismeritek a kézre húzható harsány piros figurát, Vitéz Lászlót. Ő is egy a famíliából. Minket, trükk marionetteket zsinórokkal mozgatnak. Társaim között akad bohóc, aki tánc közben elveszti testrészeit, darabokra hullik, majd újra összeáll. Szerettünk parádézni a színpadon, hiszen mi voltunk a Columbia Magyar Mechanikai Színház sztárjai. Én a nagytölcsérű gramofon zenéjére táncoltam. Micsoda évek voltak! Épp csak

belekóstol-
tunk a sikerbe,
jött a háború,
és mi mozgató
nélkül maradtunk.
A Papa katona lett,
fogságba esett, és mire
visszatért, a színháza tönkre
ment. Hivatalnoknak állt, de
alkalmanként azért elővett
minket. A Nagypapával közösen
előadásokat tartottak, és én
újra átváltozhattam léghajóvá.

Végül a Papa letelepedett.
Új otthonunk a Népliget öreg fái
között meghúzódó Mutatványos tér
lett. A Papa és a családja is velünk élt
a színház melletti faházban. A vurstli
pezsgő légkörében volt minden: jósnő,
késdobáló, dodzsem; durrogott
a céllövölde, lengett a hajóhinta,
repkedett a körhinta. Bábszínházunkban a Papa
játszott, a Mama volt a pénztáros. A gyerekek,
Kemény Heni (Henrik), Matyi és Csibe segítettek,

ahol tudtak. A fiúk
az előadásban, a kislány
a jegyszedésben.

A kulisszák mögött a Mama
varrta a ruháinkat, a Papa
pedig egyszemélyben volt
író, rendező, bábkészítő.

A marionett színpad csodálatos
volt. Létrán lehetett felmenni
a három méter magasban lévő
hídra. Felakasztva vártuk a
sorunkat, és átváltozásaimat
szűnni nem akaró taps kísérte.

Az aranykornak újabb háború
vetett véget. Elvesztettük a Papát.

Nehéz idők következtek. Heni
újra játszani kezdett, és miután

Matyi kiszabadult a fogságból,
befogtak a Bódé felújításába. De
hiába volt minden, sorra betiltották
az előadásait. A szókimondó Vitéz

Lászlónak száműzetésbe kellett vonulnia, ezért
Heni csak velünk lépett fel. A 20. század derekán
Heni az Állami Bábszínház tagja lett. Bábkészítőként

dolgozott, de délután és hétfévente újra báb-játékossá vált. Az előadások nem maradhattak el.

Egy napon mindennek vége lett, felszámolták a Népligetet. A Mutatványos téren mindenki földönfutóvá vált. Csodával határos módon mi megmenekültünk, ócskaságnak néztek bennünket. Heni biztonságos helyre vitt. Munkatársaival az éjszaka leple alatt kirabolták a saját színházunkat. Hátizsákokba, kosarakba pakoltak. Elbújtattak. Festők műtermében mozdulatlanul hevertünk évekig. Elcsendesedett a Népliget. Heni a Nagypapa nyomdokaiba lépett: Vitéz Lászlóval vásárokon, ünnepeken, iskolákban játszott. Minket pedig szépen lassan befedett a pókháló.

Sok-sok év után végleg nyugdíjba vonultam, az Országos Színháztörténeti Múzeum és Intézet Bábтарыba kerültem. Nem voltam egyedül, a Papa bábjai is velem tartottak. Szerencsére a szereplésről sem kellett lemondanunk.

A kiállításokon még úgy is sokan megcsodáltak, hogy mutatványom a vitrinben láthatatlan maradt. Később bejártuk az egész világot: számos kiállításon szerepeltünk Debrecentől Londonig, Budapesttől Pekingig. Most épp raktárban pihenünk, várjuk, hogy állandó kiállítóhelyre kerülhessünk.

Addig is, a papírbábszínház tagja lettem, így mindenki elkészítheti papírmásom. Ha végre betipeghetek a színre, szoknyámat nyakamba kapva egy mozdulattal újra léghajóvá változom, és repülhetek.

LOVAS LILLA